Akbaba

— Kime oy vereyim?!...

TÜRK TİCARET BANKASI

HER 150 LİRAYA BİR İŞTİRAK HİSSESİ

EMNİYET SANDIĞI

TASARRUF HESAPLARI

1954 Yılı İkramiye Planı

- ★ **10 Adet :**
  Otomobilli ve Garajlı Villâ
  Mobilyalı Ev
  Apartman Daireleri
- ★ **Bir kişiye 1000 Altın, ayrıca 250 Altın**
- ★ **(70.000) liralık para ikramiyeleri.**
- ○ **Her ay bir çekiliş.**
- ○ **Her (150) liraya bir kur'a.**
  (Vadeli ve vadesiz bütün hesaplar).

Ayrıca

- ● **(Tahsil) ikramiyeleri.**
- ● **(Küçük tasarrufu ve devamlı biriktirmeyi teşvik) ikramiyesi.**

AKBABA

Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Teknik Sekreter
Selâmi Münir YURDATAP
Yazı işlerini fiilen idare eden :
AHMET KOÇER

Sayısı : 50 Kuruş
ADRES :
Klodfarer caddesi No. 8-10
Belediye — İSTANBUL.
Basıldığı yer :
ERCAN MATBAASI

Seba Melikesi Belkıs

En güzel sinema romanı ★ En güzel sinema yıldızının enfes fotoğraflarile

3 üncü baskısı çıktı

Fiatı: 50 Kuruş

Adresimize 50 kuruşluk posta pulu göndermek kâfidir.

Grafika

Çocuklarınız oynuyor...

enerji sarfediyorlar

Onlara, kalorisi ve A, D vitamini bol SANA yediriniz!

S.114.a

UNİLEVER - İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. (BAKIRKÖY)

SAYI: 105 — CİLT: 5 — 18 MART 1954 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

Millet... Vekili!

Adı ne olursa olsun, mebus, saylav, hepsi milletin vekilidir. Yalnız bir farkla: Düne kadar «Birimiz hepimiz» içindi ve «Hepimiz birimiz» içindik.

Eh, seçimlerde de, birer birer hepimizin oy'unu almaktansa, hepimiz adına birimizin oy'unu alıyorduk ve millî irade, millî şef iradesiyle, kavgasız, zahmetsiz, kolayca yerine getiriliyordu.

Şimdi, 1946 dan değilse de, 1950 den beri işler çoook değişmiştir. Artık, şu kel dağın yamacında, avuç içi kadar toprağını işliyen yırtık çarıklı, yoksul köylü bile yirmi iki milyon millî şeften biri!

Fabrikadaki işçi, tarladaki rençber, yaylâdaki çoban, sokaktaki adam, mebusunun yakasına alacaklı zoriyle yapışıyor:

— Vekilim değil misin?.. Yap!

Dört yıl, ömrünüz oldukça, mektup gelecek: Yap!.. Telgraf gelecek: Yap!.. Kendi gelecek: Yap!..

Köye mektep mi?.. Hayır. Oğluna mektep!.. Ağa sana oy verdi, yap!..

Kasabaya hastahane mi?.. Hayır, hastasına yatak!.. Ağa sana oy verdi, yap!..

Bucağa çimento mu?.. Hayır, kendi yapısına bir kaç torba!.. Ağa sana oy verdi, yap!

1950 denberi, milletvekilleri, milletin değil, teker teker, millet bütününü yapan fertlerin vekilleridir.

— Bizim köye gelmedin!.. Bizim eve uğramadın!.. Bizim kahvede oturmadın!..

Hayır, bitmedi: «Bizim dayı oğluna bir iş bulmadın» bile seçim pazarlığında var!..

Bir nahiyeye gideceksin ki, dokuz saatlik yolsuz yolda, kâh cip seni götürecek, kâh sen cibi götüreceksin... Miden ülserli, damarın sertleşmiş, tansiyonun yüksek bile olsa, akşam, hazır lanan ziyafet sofrasında, şerefe kadeh kaldırmak vazifendir!

Ertesi gün, seçim meydanın da seni bekliyecekler. Muhalif sen kolay: «Hani vaadler?» diye başla... Ya muvafıksan?.. Yine mi mazi?.. Hayır, biraz hal ve biraz istikbal!..

Sayın aday, yarın, miting meydanında konuşurken, sakın dinliyenlerin yüzlerine dikkatli bakma: «Evet, evet» diye sallanan başların çoğunda: «hayır, hayır» diye kalkan kaşlar görürsün!

Unutma ki, C. H. P. bir alkış şakırdısı içinde yıkıldı!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Galiba adaylığını koymuş...
— Nereden anladın?..
— Baksana... Daha şimdiden yarım selâm veriyor!.. (Nehar)

Memurlara yapılan zamdan sonra, milletvekili yolluklarına da zam yapıldı (Gazeteler)

TANRI TAKSİMİ!.. (Ferruh Doğan)

○

ÜNİVERSİTE!

Bir gün Süleyman Nazif, karşı kaldırımda yürüyen şair Florinalı Nâzım'ı göstererek:

— Tımarhane gidiyor, demişti.

Dün, buna benzer bir nükte söylendi ve Hukuk Fakültesinden bir genç, Bayezit meydanında yürüyen bir zatı göstererek:

— Üniversite gidiyor! dedi.

Bu zat kimdi, biliyor musunuz? Beş kürsüde dersi olan Ord. Prof. Kemalettin Birsen!

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

— 47 inci FASLIN DEVAMI —

(Mecliste yoklama başlar. Kâtip listeden mebusların isimlerini okur. İsimleri okunanlardan Mecliste bulunanlar (burada!) diye cevap verirler. Bulunmıyanların isimlerine işaret edilir.)

Karagöz — Ulan Hacivat, hani mebuslukta sorğu sual yok, diyordun, esker ocağı gibi yoklama bile yapıyorlar!

Hacivat — Onun sebebi başka?

Karagöz — Namevcut olanları mebusluktan çıkarırlar mı?

Hacivat — Yok, canım, ne münasebet?

Karagöz — Neye yoklama yapıyorlar öyleyse?

Hacivat — Çoğunluk var mı, yok mu diye?

Karagöz — Çoğunluk da ne biçim lâf? Az mebus mu var, baksana, sürüsüne bereket!

Hacivat — Ekseriyet var mı, yok mu diye bakıyorlar?

Karagöz — Bakınca anlaşılmıyor mu?

Hacivat — Yok, bakmakla pek anlaşılmaz!

Karagöz — Demek, bu mebuslar her gün böyle sayılır?

Hacivat — Reis, şüphe edince yoklama yaptırır. Ekseriyet var mı, yok mu anlar?

Karagöz — Ekseriyet yoksa ne olur?

Hacivat — Müzakere başlamaz!

Karagöz — Yani, kimse lât edemez mi?

Hacivat — Edemez!

Karagöz — Ediyorlar ya, baksana, oturanlar birbirleriyle konuşuyorlar!

Hacivat — Yerlerinde konuşurlar ama, kürsüye çıkıp konuşamazlar!

Karagöz — Bilemedin Hacivat, işte bir tanesi kürsüye çıktı, kâtiplerin biriyle konuşuyor!

Hacivat — O hususî konuşma, Karagöz, reis celseyi açıyorum, demeden resmî müzakere başlamaz. Şöyle bir defa çanı tıngırdatır, celseyi açıyorum der, ondan sonra müzakere başlar!

Karagöz — Geldiğimize iyi etmişiz! Epey şey öğrendim! Bana bak Hacivat!

Hacivat — Ne var?

Karagöz — Şu zincirli adamlar kim?

Hacivat — Hademe...

Karagöz — Güllâbici mi onlar?

Hacivat — Ne münasebet, Karagöz, Meclis hademesi!

Karagöz — Neye arkalarında zincir var?

Hacivat — Mecliste hizmet eden hademeler, âdettir, zincir takar?

Karagöz — Kürsüde konuşurken sapıtan olursa bağlarlar mı?

Hacivat — Yok, canım, o zincirler süs için!

Karagöz — Bak, Hacivat, bir zat bize kasiyla gözüyle selâm veriyor, gördün mü?

Hacivat — Gördüm! Sen tanımaz mısın? Kasım Küfrevi! Pek eski bir ailedendir. Zarif, münever adamdır. Sen de selâm ver, o seni tanır.

Karagöz — Tanımadığım adama nasıl selâm veririm, yahu?

Hacivat — Selâm ver! Başımız sıkışırsa gideriz. Bize her türlü yardım eder. Hattâ, parasız kalırsak, yedirir, içirir, icabederse evinde misafir eder, üstelik tren paramızı da verip bizi İstanbula bile yollar!

Karagöz — Temennayi yerden çakayım öyleyse? Demek hâlâ böyle adamlar da var?

Hacivat — Eh, tek tük bulunuyor?

Karagöz — Şu beyaz saçlı, göz lüklü zayıftan zat kim?

Hacivat — Ha, o da meşhurlardandır ama, pek metelik koklatmaz!

Karagöz — Bana neye öyle ters ters bakıyor!

Hacivat — Asker kaçaklığın falan var mı?

Karagöz — Allah esirgesin, öyle bir suçum yok ama, ona ne?

Hacivat — Burada bir şey değil! Cephede olsan hapı yutardın!

Karagkz — Ne hapı? Askerî doktor mudur?

Karagöz — Ne hapı? Askerî doktorlardın... Ali İhsan Paşa yahu!

Karagöz — Ya, o mu? Hacivat, onun hakkında bir şeyler kulağıma çalındı! Kiracılarına hiddetinden dama mı çıkmış dediler nedir?

Hacivat — Acayip bir zattır. Aklına eserse her şeyi yapar. Hem ona bakarak konuşmasan iyi edersin!

Karagöz — Aman, vazgeçtim öyleyse? Şu şişman zatı gözüm ısırıyor gibi. O kim?

Hacivat — Bizim Lütfi Fikrinin yeğeni, Feridun Fikri! ,

Karagöz — Yahu, şu kadarcık çocuktu! Koskoca adam olmuş! O. da babası gibi koyu muhalif mi?

Hacivat — Hayır, eskiden H. Partisindendi. Hattâ Meclis reis vekiliydi. Demokrat Partiye girdi. Halkçılar bu yüzden onu hiç

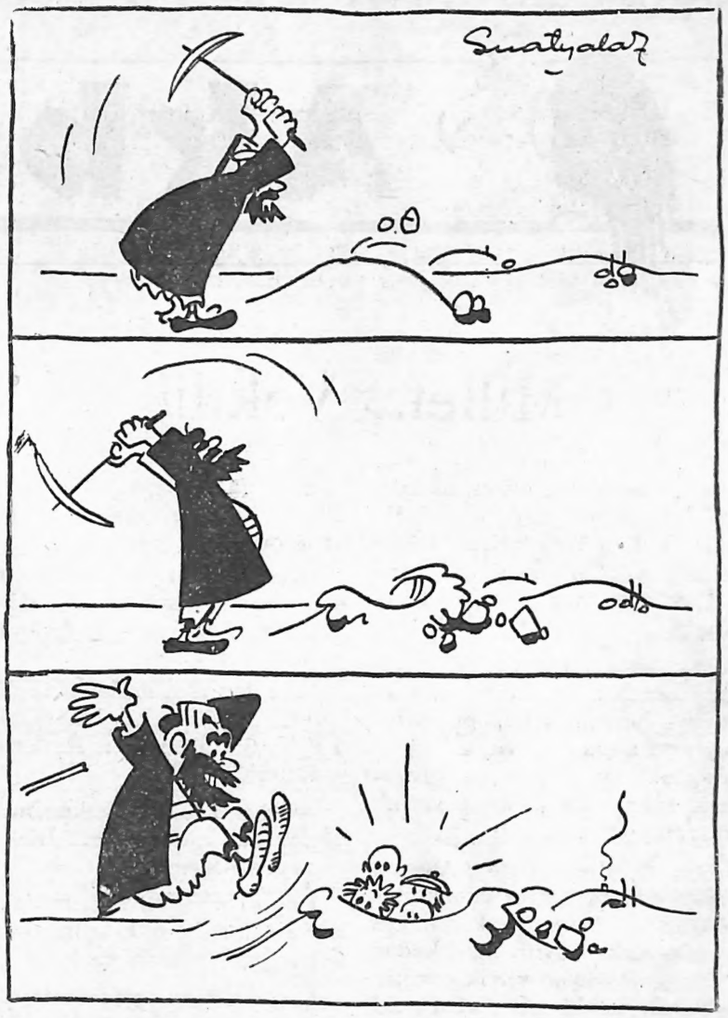

DOĞUDA
Ham madde!..

(Suat Yalaz)

YAZISIZI..

(Ferruh Doğan)

Yürür!

İstanbul yollarında bir milyon insan yürür,
Kimi sendeler, düşer, kimi de yan yan yürür!

Geçer kat kat gerdanlar otomobil içinde,
Altı patlak pabuçlar çamurda yayan yürür!

Çok şükür asfalt oldu şu İstiklâl caddesi,
Taştan taşa sekerek bay yürür, bayan yürür!

Sakın kolay sanmayın bu yolda yürümeyi,
Uludağ tepesinde ski'yle kayan yürür!

Sinema saatleri tıkanır koca cadde,
Hiç aldırma, önünde kim varsa dayan, yürür!

Eskiden şu Beyoğlu Paris kadar uzaktı,
Şimdi yırtık cebine üç papel koyan yürür!

Hâlâ namı dillerde dolaşır İstanbulun,
Altmış dört vilâyetten adını duyan yürür!

ÇİMDİK

sevmezler. Fırsat buldukça da aleyhinde söylerler.

Karagöz — Halk Partisine girince, katolik nikâhı gibi bir daha çıkılmaz mı?

Hacivat — Çıkılır ama, Halkçılar kızarlar. Mübarekler de birisine kızdılar mı, aman Allah, arkasından söylemediklerini bırakmazlar.

Karagöz — Yazıklar olsun sana! Bunu bildiğin halde bir de senin yüzünden bu partiye girecektik! Bir defa benim içim sıkılır. Her gün ayni insanlarla burun buruna edemem. Sonra da huyumu bilirsin, nasıl olsa bir maraza çıkarır, kötü kişi olurduk. Demek, bir de başıma bunu getirecektin!

Hacivat — Canım, girmedik işte aldırma!

Karagöz — Şu kaşları havada, pek temkinli oturan zat kim!

Hacivat — Hangisi?

Karagöz — Şu tam önümüzdeki! Hani, şu beyaz saçlı, kulağı nı arkasındaki kutuya dayamış, fıldır fıldır gözlü bir ihtiyarla ko nuşuyor?

Hacivat — Gördüm ama, tanıyamadım!

Karakuş — Avni Doğan!

Karagöz — Hangi partiden o?

Karakuş — Tabiî Halk Partisinden!

Karagöz — Neye tabiî?

Karakuş — Eskiden beri Halk Partısinin adamıdır! Umumî müfettişiydi, mebustu. Ankara valisi oldu, sonra mebus oldu. Şimdi Partinin ileri gelenlerinden!

Karagöz — Kaşları neye öyle havada?

Karakuş — O da kendine onu yakıştırmış! Aklı havada değil ya, sen ona bak!

Karagöz — **(Yavaşça Hacivadın kulağına)** Hacivat, bu Akkuş mudur, Karakuş mudur, nedir? O Halkçı galiba ?

Hacivat — Nereden anladın?

Karagöz — Halkçılara toz kon durmuyor!

Hacivat — Biraz öyledir! Sen de onun yanında Halkçılardan fazla bahsetme!

Karagöz — Eğer bizi Halk Partısinden sanıp da onun için pohpohluyorsa, ona da gelemem!

Hacivat — Neye Karagöz ?

Karagöz — Yalancıktan yüz dostluğunu sevmem!

Hacivat — İlâhî Karagözüm, sen siyaset adamı olamıyacaksın!

Karagöz — Neye?

Hacivat — Ayol, burada herkes birbirine böyle dost!

Karagöz — Deme be Hacivat? Şimdi şu Avni Doğan dediğinin yanında burun buruna konuştuğu ihtiyar zatla da öyle mi?

Hacivat — Hiç şüphe etme! Ne o, onu içinden hak âşıkları gibi sever, ne de öbürü onu...

Karagöz — Yanındaki ihtiyar zat kim?

Hacivat — Ay, onu da tanımıyor musun?

Karagöz — Hayır, görmüşlüğüm yok!

Hacivat — Olamaz, düşün biraz!

Karagöz — Ne demek olamaz? Herkesi görüp tanımıya mecbur muyum?

Hacivat — Herkesi değil ama, o başka?

Karagöz — Başkası maşkası yok, tanımıyorum!

Hacivat — Olamaz, tanıyacaksın?

Karagöz — Hacivat, yine beni zivanadan çıkartma! Tanımıyorum, zorla mı?

Hacivat — Zorla!

Karagöz — Fesubhanallah! Ulan yine tutarağın tuttu, neye zor la tanıyacakmışım?

Hacivat — Tanımıya mecbursun!

Karagöz — Hiç böyle şey görmedim! Kim o, adını söyle bakayım!

Hacivat — Büyük efendi!

Karagöz — Ne? Büyük efendi o mu?

Hacivat — O ya?

(Salon kalabalıklaşır. Ekseriyet hâsıl olur. Reis, kâtiplerle fısıldaştıktan sonra yoklamayı keser. Çanı hafifçe çalar.)

Reis vekili — Çoğunluk var, efendim, oturumu açıyorum!

(Devamı gelecek sayıda)

AKBABACI

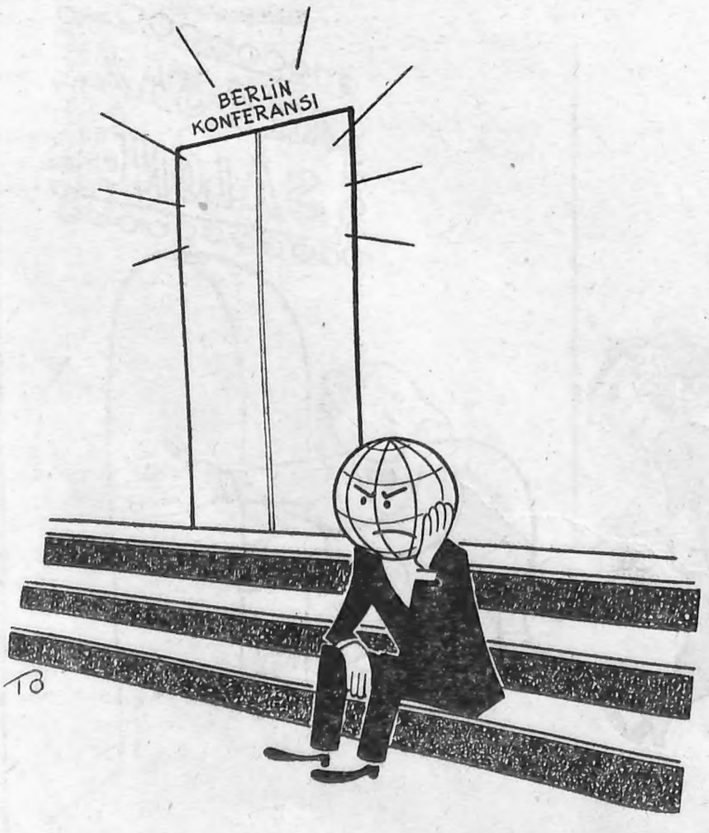

AZAPKAPII..

(Tonguç)

Kahve karaborsası dolayısiyle :

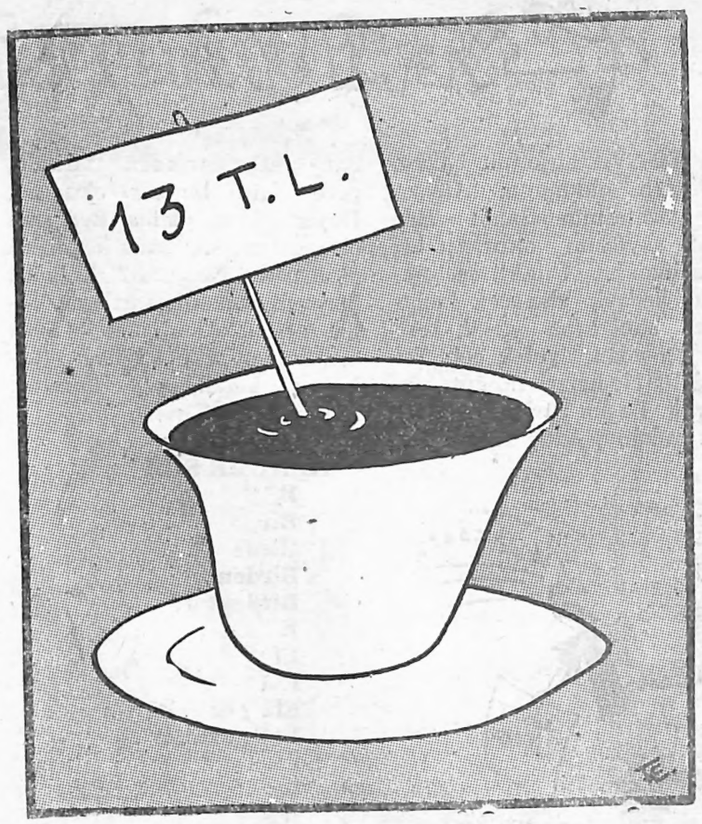

ACI KAHVE!..

(Ferruh Doğan)

YENİ ŞAİRLERİMİZ

BEDAVA sirkenin baldan tatlı olduğuna, Akşam gazetesinin «Sanat - Edebiyat» sayfasını okurken bir daha inandım. Çünkü bu sayfanın, bedava denecek kadar ucuza, hani kasa değil, kese bile açmadan, yelek cebi fedakârlığiyle hazırlandığına şüphe yok. Başka türlü de olmasına imkân yoktur zaten: Hiç

Kâzım Şinasi Dersan gibi tepeden tırnağa akıl ve dirayet olan bir zat, şiir gibi, hem de hâşâ huzurunuzdan yeni şiir gibi fasa fisoya metelik verir mi?.. Ne meteliği? Vallâhi selâm bile vermez!

Efendim, bu «Edebiyat - sanat» sayfalarından birinde, geçen gün, bir şiir okudum. Hayır, hayır, yanlış: Ben şiiri okumadım, şiir bana kendisini okutturdu. Nasıl mı?.. Yolumu keserek, yakama sarılarak değil tabiî... Ama, sayfayı açar açmaz, hayretle büyüyen gözlerimi kendisine çekerek... İnanmazsanız işte:

KEKEME ŞİİR

B
Bir
Birde
Birden
Birdenbire
E
El
Elâ
Elâ göz
Elâ gözlüm
İ
İç
İçe
İçeri
İçeriye
Giriverdi

Orhan TAHSİN

Nasıl?.. Koca sayfanın içinde, bakışlarınızın şaşkın kuşunu ökse gibi yakalamadı mı?..

Bu şiirin adı (Kekeme) yerine (Bilmece) de olabilirdi ve (işbu şiirin nasıl bir şair tarafından yazıldığını bilene, gazetemiz yazı ailesi hep bir ağızdan «A a a a a fe fe fe ferin» diyecektir)de denebilirdi!

Şimdi gelelim bu bilmecenin çözülmesine:

Efendim, işbu (Kekeme) üç kıtalık bir manzumedir. Fakat hakikatte, bu 16 mısralık 3 kıta, sadece 4 kelimeden ibarettir.

Şair - evlere şenlik - Nurullah Ataç gibi, kekeme olduğu için, söyliyeceği dört mısraı kekeliyor. Yoksa, bütün bu eveleme gevelemelerin aslı, birinci kıtanın sonundaki (birdenbire), ikinci kıtanın sonundaki (elâ gözlüm) ve üçüncü kıtanın sonundaki (içeriye), (giriverdi) kelimelerini söylemek, daha doğrusu (Birdenbire elâ gözlüm içeriye giriverdi) demek içindir!

Demek ki, Divan şairlerimizin (noktasız) gazelleri yeni nesil elinde böyle bir sanat oyunu oluvermiş!

Yalnız bütün bu hünerler içinde benim pek merak ettiğim bir şey var. Şair:

İçeriye
Giriverdi!

Dedikten sonra altına bir de isim yazmış:

Orhan Tahsin

Peki, bu «elâ gözlüm» kim?. «Orhan Tahsin» mi?..

Sonra «içeriye giriverdi» diyor. İçerisi neresi? Bu da oldukça şüphe götürür bir meçhul... Şiirin manzarasına bakılırsa bu «içeri» si herhalde bir bahçe, bir salon, bir yatak odası olmıyacak... Şey... Sakın Bakırköy taraflarında bir yer olmasın? Çünkü bu şiirde... evet, öyle bir hava var!

ÇİMDİK

TURŞU

Lokantada müşterinin biri garsondan turşu istedi. Garson büfeye seslendi:

— Bir hıyar turşusu!

Tam o sırada kapıdan girmiş olan bir adam, bu sözü duyar duymaz garsonun gırtlağına yapıştı:

— Ulan kerata... Sen kim oluyorsun da bana hakaret ediyorsun?

Şaşıran garson:

— Aman efendim, diye kekeledi, ben sizin kim olduğunuzu bilmiyorum ki?

— Ne demek bilmiyorsun! Sen bilmesen bile ben biliyorum ya!...

KONSERVATUVARDAN 28 KİŞİ İSTİFA ETTİ (Gazeteler)

Gazinocu — Buyrun baylar burası sizin evinizi..

(Nehar)

İmdaaat!..

NECİP Zoka, Ankara'ya gitmek üzere trene bindi. Kış ortası Ankara'ya kim gidecek? Onun bindiği kompartımanda da, geçkince bir kadından başka kimsecikleri yoktu. Necip Zoka, tanınmış çapkınlardan olduğu için, kadını alıcı göziyle şöyle bir gözden geçirdi. Doğrusu kırk yıl tek başına kalsa, bu yol arkadaşına kem gözle bakamazdı. Hayır, çirkin değildi kadın. Bir bakıma güzelce bile sayılırdı. Vaktiyle epey canlar yaktığına şüphe yoktu. Lâkin gözlerinde öyle aç bir bakış, erkek diye feryat eden öyle bir ifade vardı ki bu hal, Necip Zoka'yı çileden çıkarmağa yetti. Üstüne düşülmesinden nefret ederdi.

Lâkin Necip Zoka da üstüne düşülmiyecek yakışıklı delikanlılardan değildi hani. Ortadan uzun bir boyu, geniş omuzları, adaleli kolları, olgun yaşta kadınları çileden çıkarmağa kolaylıkla kâfi gelirdi. İlle velâkin, yol arkadaşı biraz dişini sıksa, Necip Zoka'nın anası olacak haldeydi. Ne hikmettir, o yaştaki kadınlar da hep evlâtları yerindeki delikanlılara musallat olurlar... Necip Zoka, bu hali tecrübeyle bildiği için, ne yapacağını şaşırdı. Geçkince yol arkadaşından uzak durmak maksadiyle elinden geldiği kadar gayret etti. Fakat uzun bir yolculukta, ayni kompartımandan yol arkadaşlığı yapan iki kişinin put gibi oturması kaabil midir? Kaabil olsa dahi bu daha gayri tabiî görünmez mi?

Kısacası, aradan birkaç saat geçer geçmez. Zoka, zokayı yuttu. Kadın, raftaki sepetinden, öteberi çıkardı: lop yumurtalar, salamlar vesaire... Dünyanın en zarif gülümsemesi olduğuna şüphesiz hükmettiği bir tebessümle:

— Buyurmaz mısınız beyefendi? diye ikramda bulundu. Bunu o kadar baygın, o kadar tatlı bir sesle söyledi, Kore tipi kalın sürmeli çekik gözleri öyle bitkin bir bakışla Zokanın gözlerinde ısrarlı ısrarlı istop etti ki, delikanlının sırtı ürperdi. İçinden: «Aman Allahım, beni bu azgın karının şerrinden sen kurtar!» diye duadan kendini alamadı. Dargın bir çocuk gibi somurtarak:

— Teşekkür ederim efendim, yemeğim var! dedi.

Sahiden de, ikram tekrarlanır korkusiyle çantasını açtı. Hustusi zevkleri olan bir insandı. İri bir kangal sucuk çıkarıp kemali âfiyetle atıştırmağa koyuldu. Lâkin sucuğun kokusu, yol arkadaşı olan kadını rahatsız eder mi diye düşünmedi bile. Gözleri karşılaştığı zaman, onunkilerde doymamış bir muhabbetle müthiş bir nefret ve hiddet hislerini karmakarışık görünce, şaşırdı hattâ.

Kadın tiksintiyle:

— Aman beyefendi, dedi, ben sizi gayet ince, kibar bir genç sanıyordum. O feci nesneyi, sucuğu nasıl ağzınıza alıyorsunuz?

— Neden efendim? Herkes neleri ağzına alıyor .Sucuğun ne kabahati var?

Kadın nefretle dudaklarını büzdü. Sonra bir kahkaha attı:

— Meğer pek toymuşsunuz ha yatta... dedi.

Ancak o zaman Zoka'nın ayağı suya değdi. Öyle ya... Kimbilir ağzı ne bet kokardı şimdi. Birdenbire içinden bir sevinç dalgası yükseldi. «Demek işi oralara kadar götürebileceğini umuyormuş da ondan ağzımın kokusuna dayanamıyacağını he saba kattı!» diye düşündü. Kadın bir türlü hiddetini alamıyordu:

— Rica ederim vazgeçin şunu yemekten. Görmüyor musunuz didden rahatsız oluyorum kokusundan...

— Aman hamfendiciğim. Sucuk kokusu durmuş yumurta kokusu kadar feci değildir ya...

Zoka'nın bu cevabı, kadını deliye döndürdü. Her ümidi kaybetmiş olmanın hiddetiyle bir an delikanlıyı süzdü. Sonra hiç sesini çıkarmadı. Yemeklerini bitirdikleri zaman çantasından kolonya şişesini çıkardı:

— Bâri lütfen bununla ellerinizi yıkayın... dedi.

Necip teşekkür etti. Ellerine kolonya döktü. Pek de sert, ağırca bir kokuydu. Ağzını da kolonyayla sildi.

— Bizim müdür yine zam yaptı...
— Maaşlarınıza mı?..
— Hayır! Yazıhaneye genç bir kâtip daha aldı!..

(Filiz)

Biraz sonra kontrolörler kompartımanları gezmeğe başladılar. Delikanlı farkına varmadan ötesini berisi çözerek hayli açılıp saçılmış olan kadın, memur gelince heyecanlı bir sesle:

— Rica ederim, dedi, nerelerdesiniz. Adam öldürseler haberiniz olmıyacak. Dâvacıyım bu beyden. Bana tecavüz etmek istedi...

Memurlar şaşırdılar. Lâkin kadın ısrar ediyordu. Necip içinden: «Aklınca intikam alacak» diye düşündü. Kadın hâlâ ısrar ediyordu:

— İmdat diye o kadar bağırdım. Kimse duymadı trenin gürültüsünden... Dâvacıyım...

Bu inat karşısında memurlar Necip Zoka'ya sormak zorunda kaldılar:

— Ne diyeceksiniz bu iddiaya?

— Yalan. İmkânı yok böyle şey olur mu burada?

— Yalan mı? Yalan mı? Rica ederim memur beyler, üzerini, ellerini koklayın. İşte şişe çantamda. Benim kokum sinmemişse her tarafına, yalancı olmağı kabul ederim...

Durum ciddileşiyordu. Memurlar Necip Zoka'yı kokladılar. Baktılar ki kadının kokusu. O zaman biri:

— İnkârda fayda yok delikanlı! dedi; her şeyi açıkça söyleyin...

Kadın, öc almış olmanın sevinciyle ürperiyordu. Necip, an sızın aklına gelen bir fikirle onun sevincini yarıda bıraktı:

— Mademki öyle istiyorsunuz, itiraf edeyim. Ama bu hanımefendinin rızasiyle oldu. İnanmazsanız ağzımı da koklayın ,ayni kokuyu duyacaksınız...

— Hikâyecl —

Karşılık

Gençliğinde sahne artisti idi. Sonra Tıp Fakültesine girdi ve iyi bir operatör olarak çıktı. Birkaç sene sonra da doçent oldu. Bir gün talebelerin önünde bir apandist ameliyatı yaptı. Bunu sür'at ve muvaffakiyetle başarıldığını gören gençler, doçenti alkışlamaktan kendilerini alamadılar.

Bu alkış karşısında bir ân şaşıran operatör, kendini sahnede zannederek bir reveransla teşekkür etti ve bir daha alkışlanması için, hastanın bağırsağından bir parça daha kesti!...

ALO.. ALO.. Burası Akbaba Radyosu!

SEÇİM NUTKU

— Alo, alo... Burası Ankara... Sayın dinleyiciler, şimdi C. H. P. Genel başkanı İsmet İnönü, Akbaba radyosunda ilk seçim nutkunu söyliyecektir.

Sayın vatandaşlarım!. (Öhhüü).. Türk milletiii (öhhüü).. demokratik hayatımızın yeni bir imtihanına (öhhüü).. girmek üzeredir. Dört yıl evvel, partimiz, bu zorlu imtihanda, sıfır almış ve sınıfta kalmıştı. (Öhhüü).. Yirmi yedi senelik tenbelliğimizin cezasını çok acı çektik (öhhüü).. Bu bize yaman bir ders oldu. Hüseyin Cahit Yalçın ve Profesör Nihat Erim gibi otoritelerden geceli gündüzlü hususî dersler aldığımıza, demokrasi kitabının hafızı olduğumuza inanmanızı istedirim (öhhüü)... Büyük milletimizin iradesile yeniden iktidara gelirsek, muhalefet safına geçecek olan Demokrat Partiye, nasıl kar deş muamelesi edeceğimizi (öhhü, öhhü, öhhü, öhhüü)...

Sayın dinleyiciler, C. H. P. Genel başkanını gıcık tuttuğundan, nutuklarına bu gün devam edemiyeceklerdir!

İSTANBUL ADAYLARI

— Alo, alo... Burası İstanbul... Akbaba radyosu yayınlarına devam ediyor... Sayın dinleyiciler, son dakika, çok inanılır, az güvenilir, sözü doğru, özü iğri bir kaynaktan işittiğimize göre, şehrimiz D. P. aday listesi, son defa gözden geçirilmek üzere meşhur politikacılarımızdan bay İhsan Doruk, nam-ı diğer Tütüncü İhsan'a takdim olunmuştur. İhsan beyin tetkiki de tamam olduktan sonra (El ihsanü bittamam) denilip liste basına verilecektir.

YENİ BASIN

— Alo, alo... D. P. propaganda servisi aşağıdaki kararı vermiştir:

(Basın) kelimesi, eski (baskı devri) nin gazetelerine verilmiş bir isim olduğundan, yeni hürriyet rejimi gazetelerine bundan sonra (basın) yerine (basmayın) denilmesini uygun gördüğümüzü ilân ederiz.

— İn ulan aşağı!.. Görmüyor musun bu ada benim!..

(Nehar)

BELLİ

Doktor Kâzım Dağyolu, heyecanlı heyecanlı anlatıyordu:

— Birader, geçen gün bizim akıl hastahanesinden bir delinin biri kaçmasın mı? Ödümüz patladı. Bereket versin Beyoğlunda yakayı ele vermiş. Hemen tanımışlar...

— Yoksa alışveriş mi ediyormuş?

— Yok canım, tramvayda kadının birine yer verirken görüp enselemişler...

SALAMONUN ATI

Salamon birinci dünya harbinde asker olmuştu. Bir gün kumandan kendisini yarım saat ilerideki bir tabura bir emir götürmeğe memur etti. Salamon atına binip yola çıktı. Biraz sonra hayvan birdenbire durdu. Heyecan ve korku alâmetleri göstererek şaha kalkmağa başladı.

Salamon bu korkunun sebebini arayınca, üç beş adım ilerideki otların arasında bir düşman ölüsü gördü. Derin derin içini çekerek atın yelesini okşadı:

— Sen ölüsünden, ben dirisinden korka korka bakalım halimiz ne olacak?

HAYIRLI KAYINPEDER

Meşhur zenginin kızını istiyecekti:

— Biliyorsunuz, dedi, henüz yeni mütehassıs oldum. Kızınızla evlenmek benim için büyük bir şereftir. Ancak, on bin lira sarfedip bana bir muayenehane temininizi rica ederim...

Müstakbel kayınpeder heyecanla:

— Hattâ yirmi bin lira vereyim, dedi, ama bir şartla: Anasını da beraber götüreceksin!.

NE OLDU Kİ?

İçiyordu. İçmek istemiyen arkadaşına da zorluyordu:

— İç be, iç...

— Kalbime dokunuyor. Tansiyonum var, içemem...

— Aldırma, iiiiç... Bir şeycik olmaz... Rahmetli Hüseyin Tekçok bacağını sürükleye sürükleye gelir, her akşam içerdi. Ne oldu sanki?.. Merhum İsmail Çakır, mide ülserinden kıvranırken yine içerdi. Ne oldu sanki?.. Rahmetli...

Arkadaşı telâşla ayağa kalktı:

— Bana müsaade...

— Nereye?

— Rahmetli olmadan evvel!..

GÜLLER ve

★ *Para, iş hususunda gaye, aşk hususunda vasıtadır*

* * *

★ *Kadın evlenince memnun, boşanınca bahtiyardır.*

* * *

★ *Buse beynelmilel anlaşmanın en kolay vasıtasıdır.*

* * *

★ *Kadınları methetmek onları az tanımağa, zemmetmek ise hiç tanımamağa delâlet eder.*

* * *

★ *İlk aşk daima pek çok ferakla biraz da sersemliğin neticesidir.*

* * *

★ *Hayatta meyus olmamak için emelsiz yaşamalıdır.*

— Olur şey değil, benim yaptığım seçim asfaltından daha çok dayandı!..

(Şadi Dinççağ)

— Bu ne biçim belediye be!.. Şu yolların haline bak!..
(Şadi Genççağ)

DİKENLER

★ *Sabahleyin düşün, gündüz çalış, akşam üzeri ye, gece uyu!*

* * *

★ *Kendi kanadile uçan kuş, havada pek az yükselir.*

* * *

★ *Bedbaht, aklını kaybeden değil, aklından gayri her şeyi kaybedendir.*

★ *Bütün kadınların biribirine benzediklerini iddia eden erkek, evlenmek için kemale ermiş demektir.*

* * *

★ *Kadınlarda kalb yeri ne akıl olsa, erkeklerin vay haline!*

* * *

★ *Büyük müellifler, eserleri okunmadan methedilenlerdir.*

Ticaret edecekmiş

Bay Salim ile, zevcesi Bayan Münire, Tanrının günü kavga ederler ve bu kavgalar esnasında, ellerine tabak, çanak ne geçerse birbirlerinin başına atar, kırarlardı. Bir gün, Bay Salime, komşusu Avramaçi rasgeldi, yanına sokularak:

— Afedersin, Bay Salim! dedi bir şey sorabilir miyim?

— Buyurun Avramaçi!

— Sizin hanumla bu yakında ayrılmaya niyet var mi?

Bay Salim şaşırdı:

— Bu ne biçim sual?. Sizin ne vazifeniz? diye sordu.

Avramaçi, ezilip büzülerek:

— Sankim, dedi, bir iki sene daha beraber yaşayacaksaniz, evinizin altinda bir tabakçi dükani açıp, sayenizde beş on para kazanacayım da!...

BOŞ OLDUĞU İÇİN

Eski devirde, irtikâbı ile meşhur bir adamı ziyarete giden birisi, ondan şöyle şikâyet ediyordu:

— Kırk yıldır tanışırız... Öyle iken, elimi uzattım da, almadı. Ne dersiniz?.

Orada hazır bulunan Reşat Fuat bey merhum:

— Tabii değil mi? dedi; içinde bir şey olmıyan eli ne diye alacak?.

HABER DE VERMİŞ!.

Mişonaçi, seyahatten, pazar günü dönecekti. Lâkin işini, tahmin ettiğinden daha çabuk bitirdiği için, bir gün evvel, yani cumartesi günü İstanbula avdet etti.

Doğru evine gitti; cebindeki anahtarla sokak kapısını açtı; merdivenleri çıktı. Bir de sofada ne görsün? Karısı, iri yarı, çam yarması gibi bir herifle sarmaş dolaş oturmuyor mu?

Mişonaçi, elinde bavulu, pür hiddet karısına haykırdı:

— Bu ne kepazelik be?. Ben sana telgraf çekti idim, almadin mi?

Esnaf, turistlerden almadılar...

Türk parası (Gazeteler)

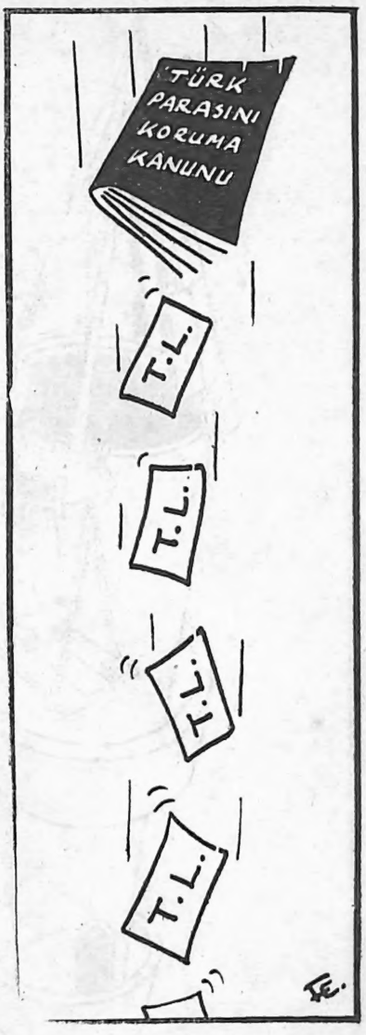

YAZISIZ!..
(Ferruh Doğan)

DİKKAT ETMELİ

Sevimli tiyatro ve filim yıldızlarımızdan Hümâşah Hiçan, arkadaşlarına anlatıyordu:

— Benimle evlenecek. Milyoner vallahi...

Gülistan Güzey:

— Büyük söyleme, dedi, erkeklere güven olmaz...

— Ondan eminim. Benim için deli oluyor...

Gülistan başını salladı:

— İyi ya işte. Dikkat et, delilerin bile arasıra akıllanacakları tutuyor!

İKİ KATLI

Melih, zeki ve nazik görünmek için, yanındaki kadına hafiften kur yapıyordu... Bir aralık:

— Ne güzel, ne küçük gözleriniz var...

Arkadaşı hemen kulağına fısıldadı:

— Yahu ne söylüyorsun, kadınlar küçük gözden hoşlanmazlar, büyük gözü severler...

Melih derhal hatâsını tashih etti:

— Aman efendim, sakın yanlış anlamayın, size gözleriniz küçük dedim ama, burnunuza, ağzınıza nazaran küçük... Yoksa, büyük gözlüsünüz!...

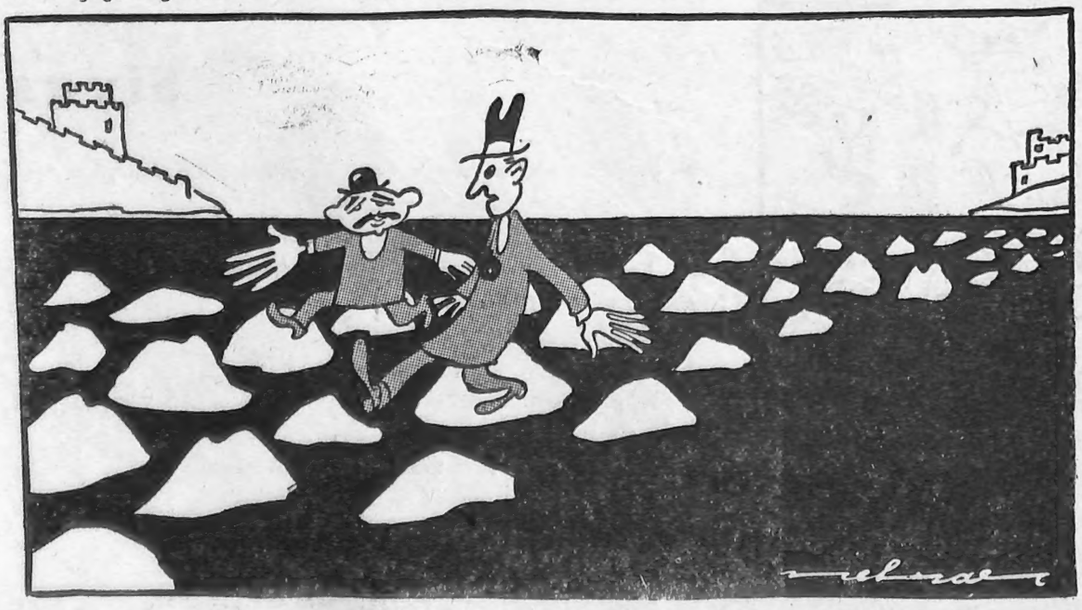

— İşte görüyorsunuz: Yazın buz ihtiyacını kıştan temin etmiş durumdayız!.. (Nehar)

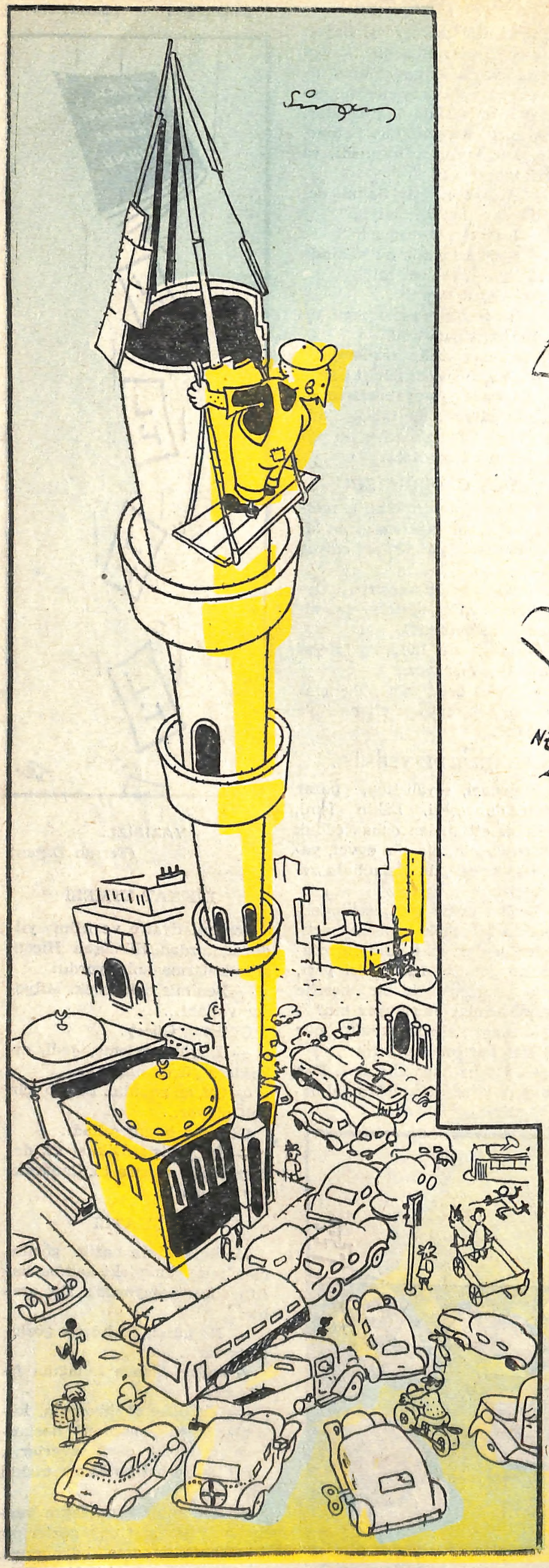

Minaredeki — Nasıl korkmadan yürüyorlar be... Çok cesur insanlar var doğrusu!..
(Sinan)

Kostümlü

Siyasi

★ Acı dil insanı meclisten, tatlı söz yılanı deliğinden çıkarır.
★ Acı partiliyi kırağı çalmaz.
★ Acıkan ne olsa yer, muhalif ne olsa söyler.
★ Aç aç ile yatınca arada muhalefet doğar.
★ Aç adam rey vermez.
★ Aç esner ,milletvekili gerinir.
★ Aç ne yemez, muhalif ne demez.
★ Aç olan partiye sarılır.
★ Aç partili kendini mecliste sanır.
★ Açın gözü ekmek teknesinde, tokunki koltukta.
★ Açla muhalifin uykusu gelmez.
★ Adam adamı bir kere aldatır, iktidar ise sayısız.
★ Adam ahbabından, iktidar uykusundan bellidir.
★ Adam olana bir söz yeter, iktidara söz yetişmez.
★ Adama dayanma ölür, partiye dayanma aldatır.

(Suat Yalaz)

lo

sözleri

★ Adamın iyisi alışverişte, partininki sandık başında belli olur.
★ Afyonun keyfini tiryakiden, koltuğun zevkini Bakandan sor.
★ Ağaç yaprağiyla güzeldir, milletvekilliği de devamiyla.
★ Ağaç yaş iken, aday oy karşısında iğilir.
★ Ağacın kurdu içinden, partininki dışından olur.
★ Ağır git ki, yol alasın, koltukta çok kalasın.
★ Ağırlanacak misafir yüzünden, eceli gelen parti gözünden belli olur.
★ Ağzından hayır çıkmaz, bari C. H. P. ye gir.
★ Ağlarsa anam ağlar, partici yalan ağlar.
★ Ağrısız baş ya mezarda, ya iktidarda olur.
★ Armudun iyisini siyasi dalkavuklar yer.
★ Ahmağa göz anlatmak iktidara dert anlatmaktan kolaydır.
★ Ak koyunu gören içi dolu yağ sanır, iktidarı düşünen bir tükenmez bağ sanır.

— Bak, bak: Buluttan çamur damlıyor...
— Eh, İstanbula geldik öyleyse!..

(Suat Yalaz)

Kim Haklı

ŞAZİMENT Hanım, aylardanberi evin içindeki bütün işi gücü sermiş, boyuna kocasından bir hizmetçi istiyor, fakat kocası hacı Salih efendi de bir türlü buna yanaşmıyordu. Nihayet bir akşam sun turlu bir karı koca kavgasından sonra iş büsbütün azıştı ve mes'ele o zamanki şer'î mahkemelerden birine düştü. Koca kaynaklı hâkim önce Hacı Salih efendiyi sorguya çekti:

— Sebebi münazaanız nedir bakayım?

— Ne olacak efendim, baksanıza... Kendisi maaşallah, genç, dinç, gürbüz bir hatun olduğu halde kaç ay var ki evde elini hiç bir işe sürdüğü yok. Hattâ uhtesine düşen Hatunluk vezaifinin bile kâffesinden nükûl ediyor. Halbuki bizim bildiğimiz, böyle genç, dinç, gürbüz hatun kişiler gerek evlerinin, gerek zevçlerinin bütün işlerini tas tamamile ve harfi harfine ifâl ile mükelleftirler. Bizim hanım ise ne vakittir ille bir hizmetçi de hizmetçi diye tutturmuş... Peki ama, a mübarek hatun, hasta değilsin, kötürüm değilsin, kör değilsin, topal değilsin, yatalak değilsin! Kırk bir buçuk maaşallah ,nazar değmesin, turp gibisin, hizmetçi senin nene?

Hâkim efendi, sakalını kaşıyıp Şaziment hanıma döner:

— Bak hanım, zevcin ne diyor, işittin ya!

— İşittim efendim!

— Şu halde helâli hak olan zevcinin ve evinin işlerinden ne için nükûl ediyor, ne için evinin hanımı olmuyor, ne için ille hizmetçi de hizmetçi diye erkeğinin iki ayağını bir pabuça koyuyorsun?

— Tutsun efendim, ne çıkar, çok şükür kendisinin vakti, hali yerinde!

— Onun vaktü hâli yerinde olabilir, fakat baksana, maaşallah senin de sıhhatin yerinde! Yanaklarından kan, gözlerinden can damlıyor. Şöyle bir sarılıp ta beni bir sıksan kemiklerimi kırar, inim inim inletirsin! Sen bu halde iken füzuli olarak bir de hizmetçinin ne lüzumu var?

— Tabiî var efendim!

— Nasıl tabiî var? Tanrının günü sen ne iş yaparsın, evde bomboş, tenbel tenbel oturup sakız çiğner, geviş mi getirirsin?

Şaziment hanım kırıtıp süzülerek:

— İlâhi hâkim efendiciğim, nasıl anlatayım size... Allahın günü benim evde ne yaptığımı soruyorsunuz! Siz okumuş bir adamsınız, pekâlâ bilirsiniz ki cumartesi dünyanın kurulduğu gündür!

— Evet!

— Pazar, kuş tüyünü dökmez!

— Evet!

— Pazartesi, çeyizimin gittiği gün!

— Evet!

— Salı, Salihimi doğurduğum gün!

— Evet!

— Çarşamba, kınalandığım gün!

— Evet!

— Perşembe, gelin olduğum gün!

— Ya cuma?

— Cuma mı? A sakalını sevdiğimin hâkim efendisi, Allah için söyle, mübarek cuma günü hangi kadın kalkar da iş görür ki ben göreyim?

Hâkim yine sakalını okşıyarak Hacı Salih efendiye döndü:

— Efendi, halt etme ,işte kulağınla duydun, hatun haklıdır. Hizmetçiyi tutmak, artık sana vâcip oldu.

Osman Cemal

İSİM

Sait Faik, henüz ilk hikâyelerini yazıyordu. Bir meseleden dolayı nüfus kayıt suretini çıkarmak lâzım geldi. Noter sordu:

— İsminiz?

Sait dalgın dalgın cevap verdi:

— Tanımazsınız. Daha isim yapmadım!

ZAVALLI

Kulis'te çay içiyorlardı. Bedia Muvahhit, çay getirip şekeri unutan garsona sordu:

— Sizde şeker yok mu George?

Büyük George dalgın dalgın cevap verdi:

— Sormayın hamfendi. Tam yirmi senedir çekiyorum. Bir türlü tedavi edemediler!

UYKU SERSEMLİĞİ

Bay M. yeni evliydi. Sabah uykudan uyanınca yanında yatan karısına:

— Cicim! dedi, saat on bir, kalkmaz mısın?

Kadın birdenbire gözlerini açtı ve gayri ihtiyarî haykırdı:

— On bir mi? Eyvah!... Şimdi kocama ne masal uyduracağım!

NE HACET

Lokanta sahibi garsonun dikkatsizliğinden şikâyet eden müşteriye:

— Size hizme teden garsonu tanıyabilir misiniz?

Müşteri, önündeki tabağı göstererek:

— Tanımasam da ne çıkar. Tabağın kenarında parmak izleri olduktan sonra...

Hararet, bazan havaya, bazan Havvaya tâbîdir.

Caket çıkar, hararet (40) a düşer. Erkekte hararet (60) a çıkar!.

Kombinezon çıkar, hararet (20) ye düşer. Erkekte hararet (70) e çıkar!

Etek çıkar, hararet, (30) a düşer. Erkekte hararet (80) a çıkar!

— Hanımefendi, dostluğumu kabul etmez misiniz?..
— Hududu asla tecavüz etmiyeceğinizi vadederseniz!..

(Ratip Tahir)

Yağlı Müşteri

NEBİL Fethi, geçen sene Hukuk Fakültesinden diplomasını almıştı. Aradan bir yıl geçtikten sonra evlendi. Karısı gençti, güzeldi ve bilhassa zengin di. Bu izdivaç onu bütün hulyalarına kovuşturmuştu. Şimdi Galatanın iş hanlarından birinde üç odalı, mükellef bir yazıhanesi vardı. Mavun bir masa, Amerikan bir kütüphane, nefti, maroken koltuklar, koyu yeşil muşamba üstüne serilmiş acem halıları, antika bir asma saat, bürosunun sağında: biri hanın kahvecisine, biri daha mevcudu olmıyan kâtibine, biri de uşağına giden üç düğmeli bir bil tablosu... Solda, nenüz şirketin şebekesine bağlanmamış nikelden bir telefon makinesi... Velhasıl daha bir çok tablolar, biblolar büyük bir zevk ve zarafetle odayı süslüyordu.

Nebil bu daireyi açalı henüz bir hafta olmuştu. Her gün, sabahları erkenden geliyor, koltuğa gömülüp sigarasını yakarak kendi kendine hulyalara dalıyordu!

Ah ne olur, şu telefonum da artık bağlansa, hiç şüphe yok hemen müşteriler müracaat etmeğe başlar... Eminim ki, altı ay zarfında bütün mahkemeler içinde parmakla gösterilecek kadar nam alırım!..

★

Nebil Fethi, dün yine hulyalara dalmış böyle düşünürken uşağı içeri girdi:

— Biri geldi, zatıâlinizi görmek istiyor!

Genç hukukçu, tatlı bir sevinç içinde renkten renge girdi. Demek bir hafta devam eden talihsizlik artık nihaye(te eriyor, müşteriler gelmeye başlıyordu... Bir lâhza düşündü, sonra mağrur bir eda ile:

— pekâlâ, biraz beklesinler.

★

Nebil, odasında yalnız kalınca, hemen aynanın karşısına koştu, saçlarını taradı, elbisesini süpürdü, ciddî ve gururlu bir tavır alarak masasının başına geçip oturdu. Zili çaldı ve kapıdan görünen hizmetçisine:

— Haber ver, buyursunlar!.

Dedi. Sonra, henüz işlemiyen telefonunu eline aldı ve meçhul bir muhatap ile sinirli, sinirli konuşmağa başladı:

— Katî söylüyorum ,olamaz.. Bu dâvayı yirmi beş bin liradan az bir ücretle kabul etmemin imkânı yoktur. Hem emin olunuz, bu da ancak hatır için: Baba dostudur, diye... Nafile ısrar buyurmayınız, boşuna vaktimizi kaybetmiş oluyoruz!...

Nihat bu son kelimeler üzerine telefonu kapadı, masasının üstündeki yerine koydu ve aynı zamanda başını büyük bir ne zaketle misafirin bulunduğu tarafa çevirerek sordu:

— Emriniz bayım?

Gelen zat, dudaklarında titriyen tebessümü zapta çalışarak cevap verdi:

— Telefonunuzu bağlamağa geldim!...

KUŞ

Çorap çıkar, hararet (10) a düşer. Erkekte galeyan!..

(Ramiz)

Gelecek sayımızda başlıyoruz:

Nutuklar

★

Afişler

★

Mitingler

NE GETİRMİŞ?

Bir Rum, bir Ermeni, bir Yahudi, bir Arnavut pazar günü gezmeye gitmeye karar vermişler ve herkes bir şey getirsin demişler.

Pazar günü, Rum bir şişe rakı getirmiş, Ermeni bir tabak pilâki getirmiş. Arnavut bir çanak ciğer tavası getirmiş... Yahudi ne getirmiş biliyor musunuz?

Ailesini!...

○

KAYIP

Seyahate çıkarken karısını evin bir odasına kilitlemişti. Arkadaşı:

— Yahu, deli misin? diye sordu. Karın hem kör, hem topal, hem kanbur... Ne var kilitliyecek odaya?

— Ne yapayım birader, dedi. Dönüşte anahtarı kaybettim diyeceğim...

○

DÜBARA!

Yalancılıkla meşhur bir zat, tavla oynuyordu. Bir aralık attığı Se ba düyü derhal kaptı:

— Dübara!.

Karşısındaki:

— Yook azizim, dedi, sen bu dübaraları tavlada atma!...

KARŞILIĞI ŞART DEĞİL

İki arkadaş konuşuyorlardı; birisi dedi ki:

— Sevgi karşılıksız olursa, bir para etmez!

Öteki, gönül işlerinde usta olmuş, tecrübeli bir filozoftu. Başını salladı ve:

— Niçin böyle söylüyorsun, dostum? dedi... Meselâ ben kavunla bayılırım. Halbuki kavunun da beni sevmesine hiç lüzum görmem!

— Hacı Necip Sudana gidince karışıklık çıkmış!..
— Şunu elbirliğiyle bir de Rusyaya göndersek!..

(Nehar)

Yalancı Şahidin Kurnazlığı

Yalancı şahidin biri, mahkemeden çıktıktan sonra dâvalı pazarlık mucibince eline üç lira sıkıştırmış. Fakat merkum hemen kaşla göz arasında liranın birini yok ederek müddeialeyhe dönmüş:

— Azizim demiş, bu verdiğiniz iki lira, halbuki pazarlığımız üç idi.

— Ben de size üç verdim.

— Hayır, iki verdiniz, işte para elimde...

— Canım ben iyice saydım da verdim, niçin böyle yapıyorsunuz?

Yalancı derhal yemini bastırmış:

— Vallahi, billahi verdiğiniz iki lira idi.

— Canım rica ederim yapmayın. Üç verdim, yalan yere yemin etmeyin, sonra seyyiesine uğrarsınız.

Yabancı biraz düşündükten sonra:

— Evet, demiş, haklısınız, verdiğiniz üç lira idi, ben iki diye yalan yere yemin ettim, töbe estağfurullah. Ben yeminin seyyiesinden korkarım. Demin mahkemede de yalan yere yemin etmiştim, gideyim, bari hakikati söyleyim de, günahtan kurtulayım!

Ve mahkemeye doğru yürümeğe başlamış... O zaman parayı veren:

— Gel, demiş, Allah belânı versin. Al sana bir lira daha!...

Sahne Hatıraları

HOLAS Efendi, bir tarihte Trabzona gitmişti. O zamanın «valii vilâyeti», tiyatro meraklısı bir zat imiş. Temsillerden çok memnun kalır ve Holas, kumpanyasını alıp Giresuna gideceği zaman, bir mektupla «hamili tezkerei senaveri sanatkârlara elden gelen muavenetin diriğ edilmemesini» mutasarrıfa yazar.

Holas Efendi, Giresuna varır varmaz, iki arkadaş, ayırır, sahnede kont, baron rollerinde giydikleri tüyü dökük, neftileşmiş redingotlarını sırtlarına geçirir ve mutasarrıf beyin huzuruna çıkarlar.

Mutasarrıf bey, Bâbıâli terbiyesi görmüş nazik, mahcub, çelebi bir adamdır. Sanatkârları derhal kabul eder. Vali paşanın mektubunu alır. Zarfı kemali ihtiramla açar ve kemali ihtiramla da okur.

Sanatkârlar, mutasarrıf beyin karşısında el pençe divan duruyorlar. Mutasarrıf bey mektubu tamam okuyunca sanatkârlara uzun uzun bakar yutkunur, düşünür, mektubu tekrar okur. Sanatkârlar, bekleşirler.

Mutasarrıf beyin bir şey söylediği yok... Bir mektuba, bir de sanatkârlara bakıyor...

Bir çeyrek geçer, yarım saat geçer, sanatkârlar bekliyorlar, mutasarrıf bey ise hâlâ mektubu okuyor, bırakıyor... Tekrar okuyor, tekrar bakıyor...

Nihayet mutasarrıf bey, her şeye karar vermiş bir vaziyetle ayağa kalkar:

— Vali paşa hazretleri sizlere muavenet etmekliğimi emir buyuruyorlar... Emirleri başüstüne... Yalnız, abdi âciz, oyun oynamasını hiç bilmem!...

AÇIKGÖZ

Neclâ ile Selma, Muallâyı çekiştiriyorlardı:

— Kardeş, dedi Neclâ, Muallâ'dan açıkgöz kadın görmedim hiç...

— Neden? diye sordu Selma.

— Baksana... Hep peşin parayla soyunuyor, sonra taksitle giyiniyor!

o

ÇARESİZ

İki serçe konuşuyorlardı. Biri öbürüne:

— Ne dolaşıyorsun yarım saattir o çöpçü beygirinin peşinde? diye sordu. Öbürü güldü:

— N'âparsın kardeş, dedi, bu gün de canım sıcak yemek istedi...

ZENGİNLİK

Sonradan görme, mağazadan çıkarken tenbih ediyordu:

— Anlaşıldı, değil mi? Üç düzüne gümüş çatalla üç düzüne bıçak göndereceksiniz...

— Evet efendim.

— Şey... Şu nedir?

— Şeker maşası efendim.

— Aman ne iyi... Öyleyse üç düzüne de ondan koyun!...

CANLI

Karısının resmini yaptırmıştı. Ressam:

— Ne kadar canlı oldu, değil mi? diye sordu. Müşteri homurdandı:

— Evet, gözleri etrafta erkek arıyor!

— Neye siyah gözlük takıyor?.. Rahatsız mı?..
— Hayır... Muhalif!..

(Orhan)

Dünya Karikatürleri

YAZISIZ!..
— Fransız —

YAZISIZ!..
— Fransız —

— İşiniz bitti mi bay Bertrand?.. Müsaade edin de ben de karıma yeni yılın öpücüğünü vereyim!..

— Belçika —

— Çok acayipsın doğrusu... Ne zaman bir dargınlık çıkarsan, eve badanacıyı çağırmak lâzım geliyor!..

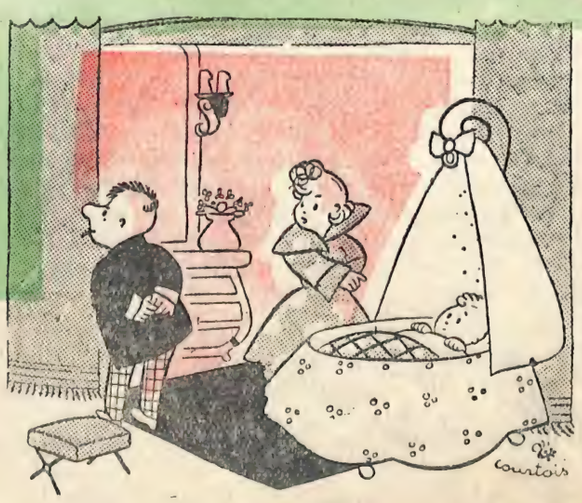

Kadın — Beni aldattığına en canlı delil, bana hiç benzemiyen bu çocuktur!..

Akbabanın Romanı : 4

Jigolo TEVFİK

Yazan: A. ERTEGÜL — Resimleyen : Suat YALAZ

Semiha gençliğinde İstanbulun sayılı güzellerindendi. Hoş şimdi de eskisinden pek farklı değildi ya... Hâlâ sütyen kullanmadığını iddia ediyordu. Birşeyi canı istedi mi derhal sesi kalınlaşır, gözleri renklenir, dünyanın en kuvvetli insanı olurdu.

Tevfiği masadan yarı aç yarı tok kaldırdı. Heyecandan her tarafı tir tir titriyordu... Otomobile bindikleri zaman genç adamın koluna sarıldı.

— Hadi kuzum çabuk sür arabayı. Daha fazla tahammülüm kalmadı.

Her gece arabayla maslakta gezmeyi adet edinmişlerdi.

— Meraklanma, birazdan orada oluruz.

Semiha bu sefer Tevfiğin saçlarına saldırdı. Genç adam içinden, böyle giderse bir kaza çıkacak elimden diye düşündü. Zaten geçen sene bu yüzden az kalsın korkunç bir kazaya kurban gideceklerdi...

Şişliyi geçince, Semiha radyoyu karıştırmaya başladı:

— Karanlıkta ve seninle başbaşayken müzik dinlemeye bayılırım, diyordu. Tevfik, o anda kadının ne istediğini bildiği için, hemen âni bir hareketle dudaklarını, dudaklarına yapıştırdı.

— Yerimize yaklaşıyor muyuz?.. Bir tek öpücük, Semiha'yı mahmurlaştırmaya kâfi gelmişti.

— Evet evet birkaç dakika sonra oradayız.

Bu sözler üzerine hemen faaliyete geçen Semiha evvelâ ayakkaplarını sonra da çoraplarını çıkardı.

Tevfik de, «inşaallah bu gece koru bekçilerile karşılaşmayız» diye aklından geçiriyordu. Anî bir direksiyon kırışıpla yoldan çıkıp ağaçlı bir köşeye saptı. Mutad yerlerine geldikleri vakit, Semiha elbiselerinin mühim bir kısmını çıkarmıştı bile. Araba durur durmaz yine kadın kendini arka kanapeye attı. Tevfik de gayet sakin bir tavırla kapıyı açıp, dışardan dolaşarak kadının yanına geçeceği sırada bir projektör ışığı gözlerini kamaştırdı. Demek polis geliyordu. Hemen Semiha'ya:

— Yere yat, diye fısıldadı ve kendisi de ıslık çalmaya başladı.

Yanılmamıştı, iki koru bekçisi ona doğru geliyordu. İyice yanına yaklaştıkları vakit bir tanesi sordu.

— Ne yapıyorsunuz burada?

Tevfik, hiç bozuntuya vermeden gülümsiyerek, şehrin gürültüsünden sıkıldığını, biraz başını dinlemek için tenha köşelere kaçtığını anlattı. Bir taraftan da cebinden çıkardığı banknotları bekçinin avucuna sıkıştırmaya uğraşıyordu.

Tehlike, Semiha'yı büsbütün çılgına çevirmişti. Tevfik yanına gelir gelmez, bütün güciyle kolları arasına atıldı.

III

Eve dönerlerken Semiha:

— Aman Yarabbi, dedi, sanki, sokak ortasında biriyle dövüşmüş gibiyim. Üstüm başım paramparça olmuş. Şimdi gidip yeniden giyinmem lâzım. Seni koca bebek seni... Yaptıklarından utanmıyor musun?.

— Hem de nasıl; bir daha yapmam, söz veriyoruf.

Tevfik, o gece klübe gidip briç oynamayacağını Semiha'ya söylememişti. Bu haberin kadını çılgına döndüreceğini biliyordu, onun için en son dakikaya kadar ağzından bir lâf kaçırmamaya karar vermişti. Bu akşam Tevfiğin içi içine sığmıyordu. Mutlaka birşeyler yapmalı hayatını değiştirmeliydi.. Evet, bundan sonra Semiha ile arkadaşlarını bir daha görmeyecekti, artık onlarla olan alâkasını tamamen kesmeliydi. «Andon'a gitsem» diye düşündü. Pasajdaki meyhanelerden birine girer, biraz kafayı çekerlerdi. Şehir derin bir uykuya daldığı zaman bile pasajda hayatın durmadığını biliyordu.

İşte nihayet Semiha'nın apartımanına varmışlardı. Tevfik, usta şoförlere has bir manevrayla arabayı kaldırıma yanaştırdı. Tehlikeli an gelmiş çatmıştı.

Semiha :

— İşim uzun sürmez, dedi, şöyle sade bir elbise giyeceğim - İstersen sen de bir konyak iç.

Birlikte merdivenleri çıkmaya başladılar. Bir ara Tevfik durakladı:

— Bana bak, bu gece canım briç oynamayı hiç istemiyor. Şöyle biraz yürüyüp hava aldıktan sonra bir sinemaya girmek niyetindeyim.

— Yoo olmaz, beni böyle bırakıp gidemezsin, Tevfik.. Hayır, hayır olmaz... Tek başına klüpte ne yapayım?. Şimdi budalalığı bırak da yürü.

— Budalalık falan etmiyorum. Yalnız bu gece bende iş yok, hakikat bundan ibaret. Ne yapalım bir defa da geceyi bensiz geçir.

Semihanın sinirleri bozulmuştu. Yarı ağlamaklı, dargın bir sesle:

— Yürüyüşe çıkmanın tam zamanıydı sanki, dedi, orada yabancılarla mı oturacağım? Arkadaşlara ne derim?.. Çok egoistsin, Tevfik.

— Çok müteessirim ama maalesef elimden birşey gelmiyor. Hadi bakayım, benim güzel sevgilim yukarı çık. Yarın görüşürüz olmaz mı?

Kadın, bu sefer de şüphelenmişti,

— Sakın gizli bir iş yapmaya kalkma... Benim hoşlanmadığım şeyler...

— Aa, saçmalama, canım...

— Söz mü, başka kadın yok değil mi?

— Yok, ayol vallahi yok... Hem bu sözlerinle beni ne kadar üzdüğünün farkında mısın?.

Eğer bu vaziyet bir dakika daha devam etseydi Semiha ağlamaya başlayacak, gözyaşlarıyla Tevfiği kandırmaya uğraşacaktı. Tevfik, böyle sahneleri hiç sevmiyordu. Hem bu gece sinirleri de bozuktu, elinden bir kaza da çıkabilirdi. Neden arada sırada istediği şekilde yaşamasına izin vermiyordu? Nasıl olsa günün birinde tamamen ayrılmayacaklar mıydı.

— Beş dakika için gelemez misin?

— Yalvarırım Semiha.

(Devam edecek)

Dünya Mizahından

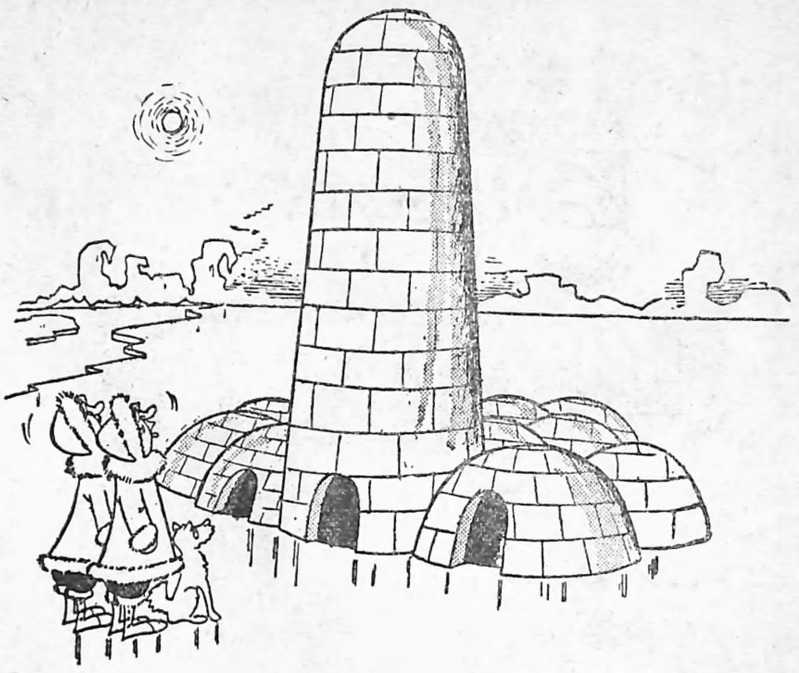

— Kuzenimin yeni yaptığı ev... Amerikayı gördükten sonra böyle züppe oldu!..

— Fransız —

Kahır Yüzünden

Wienerstrasse'de bir bara girmiştim. Baktım çocukluk arkadaşım Walter Superschlacher de orada. Ama ne kadar gelişmiş, ne kadar tüyü düzmüş, görmeyin. Tam yanına gidecektim ki, barmene seslendi:

— Bana bir viski soda verin...

Viski soda, harpten sonra her yerde moda. Beni bu sözden ziyade, söylenişindeki âhenk ve sürat duralattı. Çabuk söylenmiş bir söz ne diye benim atılışımdaki hızı kessin diyeceksiniz. Çünkü, Walter Superschlacher, çocukluğundanberi müthiş kekemeydi. Bir söz değil, bir kelime söylemek bile onun için müthiş bir işkence olurdu. «Bes belli benzettim» deyip başka bir masaya dönecektim ki, barmenin arkasındaki büyük aynadan o da beni görmüş, hemen seslendi:

— Vay, Karl'cığım... Sahiden Karl Hochschultz musun sen?

Bu sefer şüphem kalmadı. Yüzümdeki hayreti hemen anlamıştı. Sarmaş dolaş olduktan sonra:

— Bilmiyorum neye şaştığını... Beni tanıyamadın âdeta, değil mi kâfir? dedi. Sonra benim ne kadar meraklı olduğumu bildiğinden anlattı:

— Efendim... Ah, zavallı kaynanacığım... İşte beni kurtaran odur kekemelikten... Sen duymuşmuydun bilmem? Ben oldukça zengin bir kızla evlendim. Ama kızın bir annesi vardı, düşman başına... Böyle taş yürekli, alaycı, insafsız kadın ben daha ömrümde görmedim... Wintergarten civarında bir apartımanın beşinci katında oturuyorduk. Karım, kusuruma rağmen beni deli gibi seviyordu. Sebep de gayet komik: ona yedinci göbek ceddi Macar şövalyelerinden Kun Bor'u hatırlatıyormuşum... Neyse... Ben de ona çılgınca âşıktım. Kaynanam olmasa son derece mesut bir ömür sürecektik. İlle velâkin karımın dizginleri kaynanamın elindeydi. Annesinin bir dediğinden çıkmazdı. Hadi buna boyun eğeyim. Ama, bu sefer evin bütçesi de karımın elindeydi. Bizim küçük imalâthanenin geliriyle geçinmemiz, hele Wintergarten gibi oldukça masraf isteyen bir yerde, kolayca imkân görülemezdi. Bu kabil ufak tefek ihtilâfları hesaba katmazsan, yine de mesut bir hayatımız vardı denilebilir. Doğrusu-

nu istersen kaynanamı ayrı oturmağa sevketmek aklımdan bile geçmedi. Çünkü onun böyle bir şeye razı olmıyacağı gün gibi âşikârdı. Karımla benim ayrı bir yere çıkmamız da ayni derecede hayalimizden geçecek iş değildi. Böyle iki imkânsızlık arasında kıvranırken Hızır geldi imdadıma yetişti ve kaynanamı aldı götürdü...

Superschlacher'in sözünü kestim:

— Yani, evlendirdin mi kadını?

İçini çekti:

— Keşke evlendirebilseydim! dedi; lâkin birader kadın zaten evlenme çağını çoktan geçirmişti. Hem de kızının babasına sonuna kadar sadık kalmağa andlıydı. Allah için de öyle oldü... Ah bu kekemelik... İnsanın başına bazan öyle işler açıyor ki, yakamı sıyırıp da kaynanamın ölümünün bir kaza neticesi olduğunu anlatıncaya kadar akla karayı seçtim. Ya, Karl'cığım, görünüşe göre ben kaynana katiliyim... Neden bana öyle tuhaf tuhaf bakıyorsun? Öldürmekten başka çare bulamadım mı zannediyorsun? Dinle de bak. Sırf kekemelik yüzünden... Bir gün salonda oturuyorduk. Sokakta bir silâh patladı. Kaynanam da kalktı, camı açtı, aşağıya bakmağa hazırlanıyordu. Karım, içeride, mutfaktaydı galiba. Öyle ya, mutfaktaydı. Ben, yerimden kalkmağa lüzum görmedim. Yalnız, «Aşağı bakmayın, düşebilirsiniz» demek istedim. Keşke o zaman da şimdiki gibi rahat söyleyebilseydim? Ben:

— Aş... aş... aşağı bak... bak... bak..... mayın! deyinceye kadar, kadıncağız sanki «Bakın da bana da söyleyin» diyormuşum gibi eğildi, eğildi, eğildi, sonra bir kumaş hışırtısı içinde pencereden kayboluverdi. İşte o günden sonra benim de dilim çözüldü...

Walter'e baktım. Gülüyordu:

— Vallahi, dedim, şaşırdım birader. Tebrik mi etmeli seni, taziye mi...

— *Karl Hochschultz* —

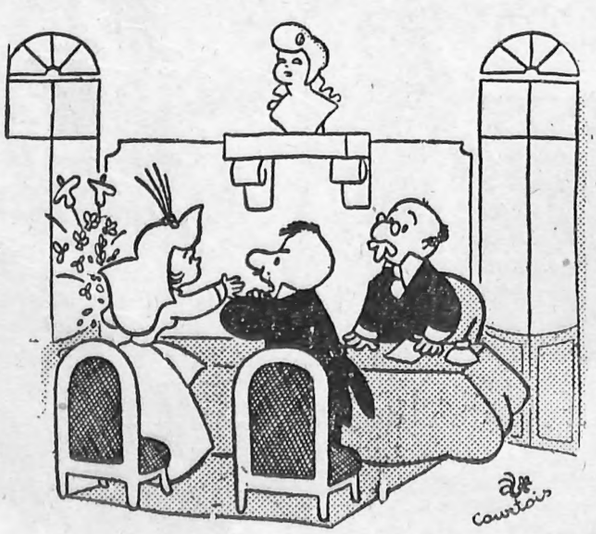

NİKÂH DAİRESİNDE:

Gelin — Evet, evet kabul etmiyorum!
Güvey — İşittiniz ya, iki kere evet dedi!..

— Fransız —

○

WHİSKY

İstanbul'u ziyarete gelen Amerikalılardan biri, trenle Yeşilköye gidiyordu. Kompartimanda, altında oturduğu fileden üstüne bir şey sızmağa başladı. Amerikalı ağzını açtı, sonra dilini şaklattı. Karşısındaki adama sordu:

— Yukarda, Whisky?

Yolcu bıyık altından güldü:

— Yok, bizim çomarı eve götürüyorum...

GÖRÜŞ

Tek gözlünün biri, ziyafette bulunan bir bacağı takma adama sordu:

— Maaşallah, aksaklığınız hiç belli değil...

Öteki zarif bir tebessümle tasdik etti:

— Evet. Ama, daha ziyade görüşe bağlı...

Dünya Karikatürleri

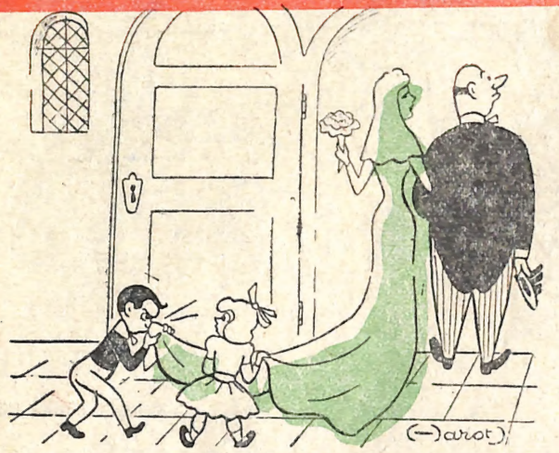

— Mendilin yok mu ayol?!..

— Fransız —

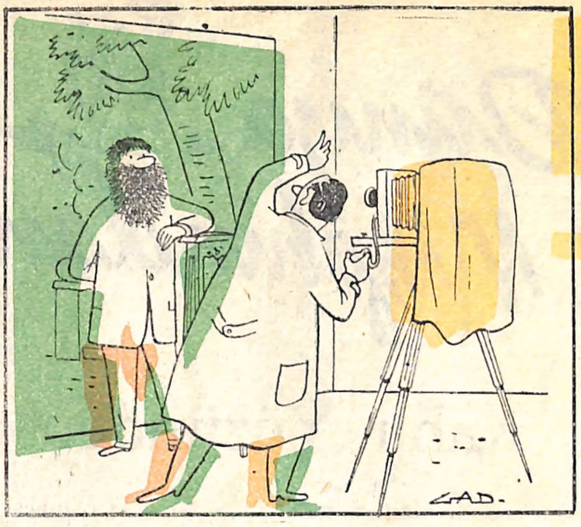

Fotoğrafçı — Biraz gülümseyiniz!..

—Fransız —

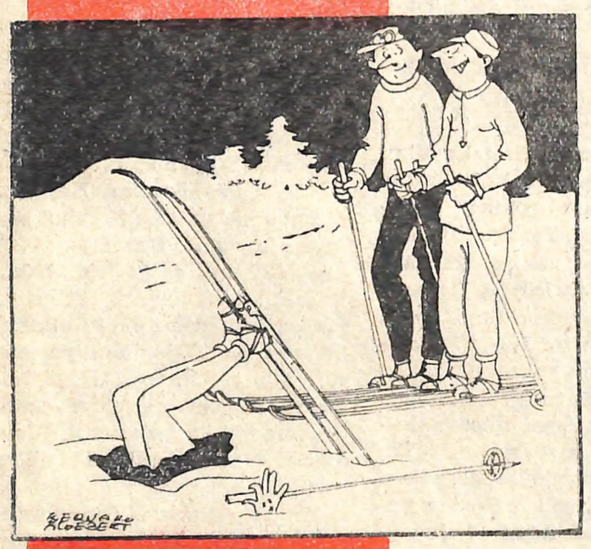

— Senin bayan, değil mi?..
— Bilmem, ben tanıyamadım!..

— Fransız —

— Sizin baya bir mektup...
— Ayol, bay benim!..

— Fransız —

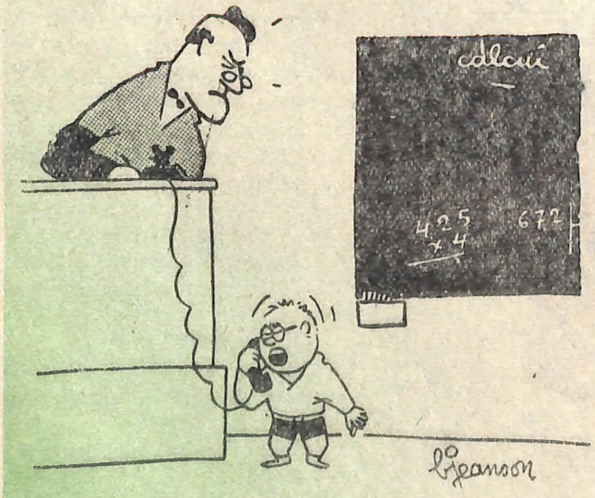

— Sana kaç kere tenbih ettim: Çalışma saatlerimde bana telefon etme güzelim!..

— Fransız —

— Bu bileziğin bir de yalancısını isterim.. Karım için!..

— Fransız —

NAKLİYAT SİGORTALARI

EMİRLERİNİZİ BEKLERLERKEN,

"Acaba mallarım salimen, yerlerine varacaklarmı,, diye üzülüp, kendinizi, CANLI BİR İSTİFHAM haline sokmayın

BASIN REKLÂM BÜROSU TEL: 49480

YARA, YANIK, ÇIBAN ve EKZAMALARA KARŞI !.

DERMOJEN

Denizcilik Bankası

T.A.O.

DENİZYOLLARI

Gemilerile seyahat bir zevktir

Amerikaya:

Türk parasile muntazam seferler

Denizyolları

Sürat, Emniyet, Konfor, demektir

GÖZEN KREMLERİ

GENÇLEŞTİRİR ve GÜZELLEŞTİRİR.

Etibank, T. Ticaret ve İş Bankalarile Millî Reasürans Şti. nin kurduğu

Ankara Sigorta Şti.

Hayatını, Malını Düşünenlerin sığınağıdır

İŞ MERKEZİNİN YENİ ADRESİ

Galata — Bankalar Cd. No. 80

ANKARA SİGORTA HANI

TELEFON :

Müdür : 42664

Santral : 47580

Telgraf :

Antas — İSTANBUL

GRİPİN faydalıdır

BÜTÜN AĞRILARA KARŞI GRİPİN

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

— Öyle aptal aptal gözlerini süzüp durma... Al şu dürbünü de tersiyle bak!...